

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופט רונן אילן

פלונית אלמונית

התובעת:

נגד

1. מדינת ישראל – משרד המשפטים (הנהלת בתי המשפט)
2. נבו הוצאה לאור בע"מ

הנתבעות:

פסק דין

לפני תביעה לפיצויים בטענה לפגיעה בפרטיות.

בפסק דין שניתן בבית המשפט לענייני משפחה נדונה תביעה שהגישה התובעת נגד בן זוגה לשעבר. ההליך התברר בדלתיים סגורות, ולאחר מתן פסק הדין, הורה המותב לפניו התבררה כי ניתן לפרסם את פסק הדין בהשמטת פרטים מזהים. בעקבות החלטה זו הועבר פסק הדין למאגרי המידע השונים, אלא שזמן מה לאחר מכן התברר שבנוסח פסק הדין שפורסם נכלל אזכור הליך קודם בו הייתה מעורבת התובעת, הליך שהתנהל בדלתיים פתוחות והחלטות במסגרתו פורסמו במאגרי המידע. על רקע זה, עותרת התובעת לחיוב הנתבעות בתשלום פיצוי ובטענה שביצעו כלפיה עוולה של פגיעה בפרטיות.

במוקד המחלוקות מול הנתבעת 1, מדינת ישראל, עומדת השאלה אם עומדת לנתבעת 1 החסינות הקבועה בדין לנושאי משרה שיפוטית מפני ייחוס טענה למעשה עוולה, שאז דין התביעה דחייה על הסף.

ביחס לנתבעת 2, עומדת במוקד המחלוקות השאלה אם בכלל נפגעה פרטיות התובעת, וככל שנפגעה, אם עומדת לנתבעת 2 הגנת תום הלב, כאשר הפיצה בדיוק את אותו הנוסח שקבלה מהנתבעת 1.

העובדות

1. התובעת הינה עורכת דין העובדת בשירות הציבורי ואם לילדים. הנתבעת 1, מדינת ישראל, נתבעת בכובעה כרשות המנהלת את בתי המשפט בישראל ומרכזת, באמצעות הנהלת בתי המשפט, את הפעילות האדמיניסטרטיבית של בתי המשפט בישראל. הנתבעת 1 תכונה להלן לשם הנוחות: "הנהלת ביה"מ". הנתבעת 2, נבו הוצאה לאור בע"מ (להלן: "נבו"), הינה חברה פרטית המפעילה אתר אינטרנט בו מתפרסמים פסקי דין, דברי חקיקה, ספרות משפטית וכיו"ב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

2. לפני מספר שנים נקלעה התובעת לסכסוך עם מי שהיה בן הזוג שלה בעבר ואבי ילדיה. התובעת פנתה לבית המשפט לענייני משפחה והגישה תביעה נגד בן הזוג ואח' (להלן: **"התביעה"**) ובמסגרתה עתירות שונות בקשר עם הזכויות ברכוש שצברו בני הזוג במהלך החיים המשותפים. אף בן הזוג הגיש תביעה נגד התובעת בקשר עם זכויות בדירה והמחלוקות התבררו יחדיו במסגרת התביעה. בירור התביעה נעשה בדלתיים סגורות.
3. במהלך 2018 (המועד המדויק איננו רלוונטי) ניתן פסק דין בתביעה (להלן: **"פסק הדין"**). פסק הדין מפרט בהרחבה את השתלשלות האירועים הרלוונטיים לצורך הכרעה, באשר לטיב הקשר שהיה בין התובעת לבין בן הזוג וההשלכות שיש לזה על שאלת כוונת השיתוף בנכסים.
4. זמן מה לאחר מתן פסק הדין, בהחלטה מיום 27.2.19, הורה בית המשפט (המותב אשר לפניו התבררה התביעה וניתן פסק הדין), כך:
- "פסה"ד ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים"**
- על יסוד החלטה זו, הושמטו מנוסח פסק הדין פרטים מזהים, והנוסח לאחר השמטה זו הועבר למערך הדוברות בהנהלת ביה"מ, ובאמצעותו גם הופץ ביום 4.3.19 למאגרי המידע השונים, כולל זה של נבו.
- בנוסח אשר הופץ, נמחקו שמות בעלי הדין ונמחקו שלל פרטים בגוף פסק הדין, כגון שמות ילדי בני הזוג, מוסדות לימוד, מקומות עבודה, ופרטי רכוש.
5. ביום 14.7.19 פנתה התובעת בכתב לנתבעות, וטענה כי בנוסח פסק הדין שהופץ והועמד לעיון הציבור, נותר פרט מזהה, אותו היא דרשה להסיר לאלתר.
- מפניית התובעת התברר כי בגוף פסק הדין, בסעיף 87, מובא אזכור הליך אחר בו היו שני הצדדים, התובעת ובן הזוג, הנתבעים בתביעה נזיקית שהגיש נגדם קבלן והתבררה בבית המשפט המחוזי, כאשר אותו אזכור כולל גם את ציון מספר ההליך (אותו הליך קודם יכונה להלן: **"התביעה הקודמת"**; אזכור מספר התביעה הקודמת בפסק הדין יכונה להלן: **"הפרט המזהה"**).
- דא עקא, שהתביעה הקודמת אשר הוזכרה בפסק הדין לא הייתה **"הליך חסוי"**, והחלטות שונות שניתנו בתביעה הקודמת פורסמו במאגרי המידע בלי שיושמטו מהם שמות בעלי הדין. מאן דהו אשר בקש לעיין בהחלטות שניתנו בתביעה הקודמת ופורסמו, יכול היה לראות בין בעלי הדין בתביעה הקודמת גם את שמה של התובעת.
- במכתבה מיום 14.7.19 הלינה התובעת בפני הנהלת ביה"מ, כי באמצעות אותו מספר של התביעה הקודמת, ואף ביתר קלות נוכח מנגנון **"היפר קישור"** המאפשר מעבר להחלטה שניתנה בתביעה הקודמת בלחיצת עכבר, ניתן היה בנקל לזהות את שם התובעת ושם בן הזוג.
6. במענה לטרוניית התובעת, מענה מיום 11.8.19, השיבה הנהלת ביה"מ כי פסק הדין הופץ כמות שהוא **"בהתאם להחלטת בית המשפט"**, ולכן אין זה בסמכות הנהלת ביה"מ לעשות בו כל שינוי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

אותה הסרה של הפרט המזוהה, כפי שדרשה התובעת במכתבה, מהווה למעשה שינוי פסק הדין ולפיכך, כך השיבה הנהלת ביה"מ, ככל שמבקשת זאת התובעת עליה לפנות לבית המשפט בבקשה מתאימה.

נבו מאידך, ערכה את השינוי לפי בקשת התובעת כבר ביום 15.7.19, בהסרת הפרט המזוהה מנוסח פסק הדין אשר במאגרי נבו.

התובעת לא הגישה בקשה בתיק בו ניתן פסק הדין וביום 4.9.19 הוגשה תובענה זו.

תמצית טענות הצדדים, ההליך והראיות

7. לטענת התובעת, הפרו הנתבעות את החלטות בית המשפט, התנהלו ברשלנות, וגרמו לה לפגיעה בפרטיותה.

לפי גרסת התובעת, חייבות היו הנתבעות למנוע את פרסום הפרטים המאפשרים לזהות אותה כבעלת דין בפסק הדין, וזאת הן על פי דין ובהתחשב בכך שמדובר בהליך שהתנהל בבית המשפט לענייני משפחה, והן על פי החלטה מפורשת של בית המשפט, שלפיה ניתן לפרסם את פסק הדין אך ורק "בהשמטת פרטים מזהים".

ביחס להנהלת ביה"מ, טוענת התובעת כי זו התנהלה ברשלנות ומתוך הפרת חובה חקוקה, עת הפיצה את פסק הדין הכולל את הפרט המזוהה, ובכך גרמה לפגיעה בפרטיותה. התובעת מבקשת לדחות את טענת הנהלת ביה"מ לחסינות העומדת לה, וטוענת שהחלטה להפיץ את פסק הדין הכולל את הפרט המזוהה הינה החלטה מנהלית שעליה לא חלה החסינות. לכך מוסיפה התובעת טענה לחוסר תום לב בהתנהלות הנהלת ביה"מ, נוכח סירובה לתקן את הטעות מיד עם קבלת פניית התובעת.

אף ביחס לנבו, טוענת התובעת לפגיעה בפרטיות והתנהלות רשלנית נוכח הפרת ההוראה בחוק להימנע מפרסום פרטים מזהים של הליך בבית המשפט לענייני משפחה. התובעת מבקשת לדחות את טענת נבו להגנת תום הלב העומדת לה, באשר לשיטת התובעת ידעה נבו אודות קיומו של הפרט המזוהה. רשלנות מוגברת מייחסת התובעת לנבו נוכח פרסום פסק הדין כשהוא כולל "היפר קישור" המאפשר בקלות רבה מעבר להחלטות שניתנו בתביעה הקודמת, הכוללות פרטים מזהים של התובעת. עד למועד הסרת הפרט המזוהה, טוענת התובעת, צפו בפסק הדין באתר נבו למעלה מ-120 איש ומכך המחשת הנזק שנגרם לתובעת.

התובעת מתבססת על הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, ועותרת בכתב התביעה לחיוב הנתבעות בפיצוי בסך של 250,000 ₪.

8. לטענת הנהלת ביה"מ אין בסיס לתביעה נגדה ודינה בכלל סילוק על הסף.

הנהלת ביה"מ איננה כופרת בעובדות להן טוענת התובעת. הנהלת ביה"מ מודה כי פסק הדין הופץ על ידי מערך הדוברות שלה כאשר הוא כולל אזכור מספר התביעה הקודמת, הפרט המזוהה לפי טענת התובעת.

ועם זאת, טוענת הנהלת ביה"מ, כאשר ניתנת החלטה של שופט המתירה פרסומו של פסק דין בהשמטת פרטים מזהים, הרי שאותו השופט הוא זה שמסיר את הפרטים המזהים לפי שיקול דעתו, בין בעצמו ובין בהסתייעות הצוות העובד עמו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

לשיטתה, פעולה זו של השמטת פרטים מהווה "החלטה שיפוטית" שעליה קבועה בדין חסינות מוחלטת מפני הגשת תביעה. ובמצב זה, בין אם אכן אותו אזכור מהווה "פרט מזהה" ובין אם לאו, לא ניתן לבסס טענה לעוולה בגין מעשה זה ודין התביעה נגד הנהלת ביה"מ להידחות כבר מטעם זה.

ומשכך, בין מכוח החסינות שלפי דיני הנזיקין ובין לפי הוראת הפטור מאחריות לפי דיני הגנת הפרטיות, יש לדחות את התביעה.

ממילא שהנהלת ביה"מ כופרת בטענות התובעת באשר לנזק שנגרם לה וטוענת שסכום התביעה מופרז.

9. אף לטענת נבו, אין כל בסיס בדין לתביעה שהוגשה נגדה.

אף נבו איננה מכחישה כי פרסמה באתר שלה את פסק הדין, כולל הפרט המזהה, אך טוענת שאין בכך כדי לבסס טענה למעשה עוולה כלשהו כלפי התובעת.

לפי טענת נבו, לא נכנסת התובעת כלל לדיני הגנת הפרטיות, שכן אותו פרט מזהה עליו מלינה התובעת איננה באמת כזה, שכן אין בו אזכור של התובעת או מי מיתר בעלי הדין. חדשות לבקרים, טוענת נבו, מובאים בפסקי דין שפורסמו בהשמטת פרטים מזהים כאלו פרטים שבאמצעות עבודת חקר ניתן להגיע באמצעותם לזהות בעלי הדין. אפשרות שכזו איננה יכולה להיחשב להפרת חסיון שנקבע ולכן אין כלל יסוד לטענה לפגיעה בפרטיות בפרסום אותו "פרט מזהה".

לחילופין, טוענת נבו שעומדת לה הגנת תום הלב מפני טענה לפגיעה בפרטיות. נבו מדגישה כי פרסמה את פסק הדין בדיוק בנוסח שנתקבל מהנהלת ביה"מ וטוענת כי במצב זה, לא ידעה ולא צריכה הייתה לדעת על הפגיעה האפשרית בפרטיות התובעת ובכלל הייתה מוטלת עליה החובה לפרסם את פסק הדין כמות שהוא.

נבו אף כופרת בטענות התובעת לנזק כלשהו שנגרם לה. כך מדגישה נבו כי הגישה לפסק הדין באמצעותה נתונה אך ורק למנויי נבו, לא לכלל הציבור, ומאלו שעיינו בפסק הדין באתר נבו אך ורק התובעת עצמה ואדם אחד הקשור לתובעת, גם הפעילו את מנגנון "היפר קישור" כדי לעבור ולעייין באותו פסק דין בתבעה הקודמת. עוד מבקשת נבו להדגיש את מחדלה של התובעת עצמה, אשר בעצמה לא הבחינה בפרט המזהה ואף לא הגישה בקשה להסרתו כשנתגלה לה, כביטוי לאשם תורם של התובעת עצמה בכל נזק שנגרם לה וככל שנגרם.

10. כתב התביעה הוגש נגד הנהלת ביה"מ ונבו, ולצידן גם נגד 3 נתבעות נוספות – חשבים ה.פ.ס. מידע עסקי בע"מ; פסק דין אתרי משפט בע"מ; ודטה חוק ומשפט בע"מ.

במהלך בירור הטענות הושגו הסדרים בין התובעת לבי הנתבעות הנוספות והתביעה נגד נמחקה, ללא צו להוצאות.

נוכח סילוק התביעה כלפי הנתבעות הנוספות גם הוקטן סכום התביעה ובסיכומי התובעת עתירה לחיוב כל אחת מהנתבעות שנותרו בתשלום פיצוי בסך של 61,600 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

11. בכתב התביעה עתרה התובעת, בין היתר, לצו המורה על הסרת אותו פרט מזהה מפסק הדין. במהלך ישיבת קדם המשפט הועלתה ההצעה לעתור בבקשה זו במסגרת התביעה, ומהודעת התובעת מיום 12.5.20 התברר שכך נעשה. לפי הודעת התובעת, ביום 5.3.20 הוגשה לבית המשפט בקשה לתיקון פסק הדין, וביום 16.3.20 ניתנה החלטה המורה על התיקון שהתבקש – השמטת מספר התיק של התביעה הקודמת מנוסח פסק הדין. כך התייתר הצורך לדון בעתירה לאותו צו, כאמור, ונותרה להכרעה המחלוקת נוכח העתירה לפיצוי.

12. התובעת תמכה את גרסתה בעדותה שלה. הנהלת ביה"מ תמכה את גרסתה בעדותה של גבי' שלומית לוי (סמנכ"לית בכירה בהנהלת בתי המשפט).

נבו תמכה את גרסתה בתצהירה של גבי' חופית דביר (מנהלת אתר נבו ; להלן: "חופית") ושל אייל דוידי (איש המחשוב של נבו).

עם הגשת תצהירי העדות הראשית מטעמה, עתרה נבו לזימון עד נוסף מטעמה - בנה של התובעת, בטענה שהוא היחיד שנמצא שעייך בפקס הדין והן בהחלטות שניתנו בתביעה הקודמת שמוזכרת בפקס הדין. בעקבות בקשה זו, הודיעו התובעת ונבו על הסדר דיוני אליו הגיעו, ולפיו מוסכם כי האדם שעייך בפקס הדין באתר נבו ואף בהחלטות בתביעה הקודמת המוזכרת במסגרתו, הינו בן הזוג לשעבר של התובעת (מי שהיה הנתבע והתובע שכנגד בתביעה), אשר עשה שימוש במנוי שהיה לבנה של התובעת. נוכח הסדר דיוני זה התייתר הצורך לזמן את בנה של התובעת למתן עדות.

בהסדר דיוני נוסף הוסכם בין התובעת לנבו לוותר על חקירתו הנגדית של אייל דוידי, כך שתצהירו יהווה חלק מחומר הראיות בלי שייחקר עליו בחקירה נגדית. בתום החקירות הוקצבו לצדדים מועדים להגשת סיכומים בכתב.

דיון

13. אין בין הצדדים מחלוקת על אופן הפצת פסק הדין על ידי הנהלת ביה"מ. פסק הדין הופץ כאשר הוא כולל אזכור התביעה הקודמת בה הייתה התובעת בעלת דין, כאשר אותה תביעה קודמת איננה בגדר הליך חסוי. מאן דהו אשר היה מוצא את מספר התביעה הקודמת בגוף פסק הדין, יכול היה לאתר את ההחלטות שניתנו בתביעה הקודמת ופורסמו במאגרי המידע. אלו (נספחים 3 ו-4 לתצהיר חופית), כוללים שמות של 16 נתבעים, ובהם גם התובעת. כך, ברי הדבר שכל אדם המעיין בפקס הדין ובהחלטות שנתנו בתביעה הקודמת, גם יכול לזהות את התובעת.

אין גם מחלוקת בין הצדדים על כך שבירור התביעה, ההליך שהתנהל בבית המשפט לענייני משפחה, התנהל בדלתיים סגורות, ואף פסק הדין הופץ רק לאחר שנתקבלה החלטת המותב בפניו התבררה, שלפיה ניתן לפרסם את פסק הדין "בהשמטת פרטים מזהים".

14. לטענת התובעת, הפצת פסק הדין בנוסח בו הופץ ולרבות הפרט המזהה, מבסס את קיומה של עוולת הפגיעה בפרטיותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

התובעת מפנה להוראה הקבועה בסעיף 2 (7) בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"), שלפיה תיחשב לפגיעה בפרטיות "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם".

הן הנהלת ביה"מ והן נבו, כך טוענת התובעת, פרסמו את פסק הדין הכולל מידע המאפשר לזהות אותה כבעלת דין ובכך הפרו את חובת הסודיות שקבועה בדין וגרמו לה לפגיעה בפרטיות.

15. לטענת הנהלת ביה"מ, בין אם טענת התובעת נכונה ובין אם לאו – יש לדחות את התביעה כלפי הנהלת ביה"מ על הסף באשר היא מגלמת ניסיון לטעון למעשה עוולה על מעשה שהוא החלטה שיפוטית.

15.1. טענה זו מתבססת על ההוראה בסעיף 8 בפקודת הנזיקין [נוסח חדש], המורה כך: **אדם שהוא גופו בית משפט או בית דין או אחד מחבריהם, או שהוא ממלא כדין חובותיו של אדם כאמור, וכל אדם אחר המבצע פעולות שיפוט, לרבות בורר – לא תוגש נגדו תובענה על עוולה שעשה במילוי תפקידו השיפוטי.**

הוראה זו מהווה ביטוי ליישום אותו אינטרס ציבורי של שמירת עצמאותם של נושאי משרה שיפוטית, כך שיוכלו לבצע את תפקידם בלי כל חשש שיהיו חשופים לתביעה בנזיקין בגין החלטות שקבלו בעניין שלפניהם. כך גם נפסק:

מתוך כלל התכליות והשיקולים הללו (ונוספות הנזכרות בספרות ובפסיקה), נראה כי התכליות העיקריות שעומדות בבסיס מוסד החסינות השיפוטית הן: הצורך בשמירה על העצמאות השיפוטית ועל תפקודה התקין של מערכת השפיטה ומניעת השפעות זרות ושיקולים זרים העלולים לחדור להליך השיפוטי ולשיקול הדעת השיפוטי ככל שנושא משרה שיפוטית יהא חשוף, במישרין או בעקיפין, לתביעת נזיקין בגין החלטותיו. זהו מרכיב של עקרון אי התלות האישית-מקצועית המעוגן בסעיף 2 לחוק-יסוד: השפיטה ("בענייני שפיטה אין מרות על מי שבידו סמכות שפיטה, זולת מרותו של הדין"). קיים אפוא אינטרס ציבורי חיוני, שקשה להפריז בחשיבותו, ליצירת התנאים שיאפשרו לשופטים ושאר נושאי משרה שיפוטית לדון ולהכריע בסכסוכים לפי מיטב שפיטתם וללא חשש לחשיפה לתביעות מצד בעלי דין שהחלטה השיפוטית אינה מטיבה איתם. (רע"א 3359/18 מדינת ישראל נ' עלי אדם, [פורסם בנבו] 2.9.18, פסקאות 16-18 בפסק הדין של השופט מני מזוז) ("עניין עלי אדם")

ביישום אותו רעיון המבקש להבטיח את העצמאות השיפוטית, אף נקבע שאותה חסינות שיש לנושא משרה שיפוטית מפני תביעה בנזיקין על פעולה שבצע במסגרת מילוי תפקידו זה, הינה חסינות מהותית. קרי, כזו חסינות השוללת את האחריות ולהבדיל מחסינות דיונית, אשר שוללת אך את האפשרות להגיש תביעה ולא את קיומה של החבות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

וכפועל יוצא מסיווג זה של החסינות, נשללה האפשרות לעקוף את מוסד החסינות באמצעות הגשת התביעה נגד המדינה, בטענה לאחריות שילוחית שיש לה בגין עוולה המיוחסת לנושא משרה שיפוטית.

החסינות של נושא משרה שיפוטית כנגד תובענה על עוולה שעשה במילוי תפקידו, לפי סעיף 8 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], היא אפוא חסינות מהותית-מוחלטת-מלאה. אין לעקוף חסינות זו לא מלמטה, לא מלמעלה ולא מהצדדים. אין לעקוף את החסינות במחי מקלדת בכתב טענות, באופן שכל רשלנות הופכת לרשלנות רבתי, רשלנות חמורה, רשלנות מובהקת, רשלנות בוטה - מאוד, וכיו"ב ביטויים ברוח פסק הדין בעניין פרידמן. אין לעקוף את החסינות בדרך של הטלת אחריות שילוחית מכוח יחסי עובד-מעביד לפי סעיף 13 לפקודת הנזיקין. אין לעקוף את החסינות בדרך של הטלת אחריות שילוחית מכוח היותו של השופט עובד ציבור. אין לעקוף את החסינות מכוח אחריות ישירה בשל היות השופט אורגן של המדינה. (עניין עלי אדם, השופט יצחק עמית)

פסיקת בית המשפט העליון שמה קץ למחלוקת שנתגלעה בקשר עם היקפה של החסינות הנתונה לנושא משרה שיפוטית, ונוכח החלטות קודמות, שלפיהן אפשר ואותה חסינות לא תחול "במצבים קיצוניים מאוד של רשלנות בוטה מאוד" (בר"ע (י-ם) 2315/00 מדינת ישראל נ' פרידמן [פורסם בנבו] 12.3.01). לפי פסיקה זו איפוא, לא ניתן להגיש תביעה המתבססת על טענה למעשה עוולה שבוצע על ידי נושא משרה שיפוטית בביצוע תפקידו זה. לא ניתן להגיש כזו תביעה נגד נושא המשרה עצמו, אף לא ניתן להגיש את התביעה נגד מדינת ישראל בטענה לאחריות שילוחית שיש לה כמעסיקה של אותו נושא משרה.

15.2 החסינות השיפוטית, אותה חסינות מהותית ומוחלטת, חלה אך ורק על החלטות שיפוטיות. חסינות זו לא תחול על תקלות ביישום ההחלטה השיפוטית, בין אם תקלות טכניות ובין אם תקלות מנהלתיות. תקלות שהן למעשה ביטוי לפעולה המנוגדת להחלטה השיפוטית (למשל אותה תקלה אשר נדונה בעניין ת"א 14383-06 פלונית נ' מדינת ישראל - הנהלת בתי המשפט [פורסם בנבו], 4.4.11).

אבחנה זו בין ניסיון לטעון לעוולה בגין החלטה שיפוטית לניסיון לטעון לעוולה בגין תקלה ביישום ההחלטה השיפוטית – היא אשר במוקד טענות התובעת והנהלת ביה"מ. לפי גרסת התובעת, יש לסווג את ההחלטה לפרסם את פסק הדין כהחלטה מנהלית. לשיטת התובעת, אין היא מבקשת כלל לתקוף החלטה שיפוטית, שהרי ההחלטה שניתנה בקשר עם פרסום פסק הדין דווקא קבעה שיש להשמיט ממנו כל פרט מזהה. מעשה העוולה שהיא מייחסת להנהלת ביה"מ נובע, לשיטתה, מההחלטה המנהלית באשר לאופן יישום החלטת בית המשפט. ובמילים אחרות, לפי גרסת התובעת בצעה הנהלת ביה"מ מעשה עוולה, שכן לא קיימה את ההחלטה השיפוטית והפיצה את פסק הדין לרבות אותו פרט מזהה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

מאידך, לפי גרסת הנהלת ביה"מ, יש לסווג את ההחלטה להפיץ את פסק הדין כפי שהופץ כהחלטה שיפוטית. לפי שיטת הנהלת ביה"מ, פרסום פסק הדין כמות שהוא, כולל אותו פרט מזהה עליו מלינה התובעת, הוא פרי החלטת השופטת אשר כתבה את פסק הדין. היא, כך טוענת הנהלת ביה"מ, זו אשר קבעה אילו פרטים מפסק הדין יושמטו ואילו לאו. למזכירות בית המשפט, כמו גם להנהלת ביה"מ, אין כלל סמכות להשמיט פרטים מתוך פסק הדין. במצב זה, כך הנהלת ביה"מ, הפצת פסק הדין כפי שפורסם, כולל ציון אותו פרט מזהה עליו מלינה התובעת, מבטא "החלטה שיפוטית" שעליה חלה חסינות מוחלטת. 15.3. ההכרעה במחלוקת זו חייבה ברור עובדתי וכך הוצגה מטעמה של הנהלת ביה"מ עדותה של גב' שלומית לוי (סמנכ"לית בכירה בהנהלת ביה"מ).

גב' לוי העידה על "נוהל" שלפיו פועלת הנהלת ביה"מ בכל הנוגע לפרסום החלטות בתיקים שאינם עליהם חיסיון בדין, אך באותה נשימה גם הבהירה שאותו "נוהל" כלל לא רלוונטי לעניין דנא שכן הוא איננו עוסק כלל בתיקים שלגביהם קבוע החיסיון בחוק (עמ' 35; ש' 24 בפרוט').

בכל הנוגע לתיקים שהחיסיון שלהם קבוע בחוק (כגון כאלו המתבררים בתי המשפט לענייני משפחה) העידה גב' לוי שהאפשרות לפרסום החלטות נעשה אך ורק על פי החלטת השופט שלפניו מתברר ההליך. לפי עדותה, כאשר ניתנת החלטה לפרסם פסק דין או החלטה מתיק שהדיונים בו חסויים, האחריות הבלעדית לקביעת נוסח פסק הדין שיועבר לפרסום רובצת לפתחו של השופט שלפניו ניתן פסק הדין. כאשר ניתנת החלטת שופט שלפיה יש לפרסם את פסק הדין בהשמטת פרטים מזהים, אזי השופט הוא גם זה אשר קובע, בלעדית, אילו פרטים יושמטו מפסק הדין ואילו לאו. למזכירות בית המשפט, כמו גם לכל עובד אחר בהנהלת ביה"מ, אין כל רשות או סמכות להשמיט פרטים מנוסח פסק הדין, לגרוע ממנו או לתקנו. מבחינת מזכירות בית המשפט, עליה החובה ליישם את פסק הדין כמות שהוא, וככל שהדבר כרוך בהפצתו – להפיצו כמות שהוא (עדות גב' שלומית לוי בעמ' 36 – 37 בפרוט').

לא מצאתי סיבה שלא לקבל גרסה זו במלואה.

לא מצאתי סיבה שלא לקבל גרסה זו, באשר לא נעשה על ידי התובעת כל ניסיון להציג גרסה אחרת לנוהלי פעילות הנהלת ביה"מ.

ולא מצאתי סיבה שלא לקבל גרסה זו באשר ההיגיון הגלום בה ברור. בהחלטה שיפוטית פרטים למכביר, וכולם חלק אינטגרלי מההחלטה שניתנה על ידי השופט. אין כל הגיון במחשבה שלמאן דהו מהמחלקה שאמורה ליישם את ההחלטה, זולת אותו השופט שהוציא את ההחלטה, תהיה הסמכות לבחון ולהחליט אם פרט כלשהו צריך להיות חלק מההחלטה שתופץ או שמא יש להשמיטו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

15.4. כך הוא הכלל בפעילות הנהלת ביה"מ וכך גם ביחס למקרה נשוא תביעה זו – פרסום פסק הדין בהשמטת פרטים מזהים.

משמעות קבלת גרסת הנהלת ביה"מ באשר לאופן בו מיושמות החלטות לפרסום פסקי דין בתיקים חסויים בהשמטת פרטים מזהים, הינה שהפעולה של השמטת הפרטים המזהים מפסק הדין שניתן וטרם העברתו לפרסום נעשית על ידי השופט עצמו (ומובן כי צוות הלשכה בכלל זה). משמע, הפעולה של השמטת הפרטים המזהים מתוך פסק הדין מהווה חלק אינטגרלי של אותה החלטה המתירה לפרסם את פסק הדין "בהשמטת פרטים מזהים". שגם אותו מהלך של השמטת פרטים מפסק הדין שניתן, מהלך הכולל החלטה אילו פרטים יושמטו ואילו לא, מהווה "החלטה שיפוטית".

ככל שסבורה התובעת כי שגגה נפלה באופן בו הופץ פסק הדין, כי היה מקום למחוק את הפרט המזהה טרם הפרסום כשם שנמחקו מהנוסח שהופץ פרטים מזהים אחרים, הרי שבכך תוקפת התובעת את ההחלטה השיפוטית. לא את אותה החלטה מנהלית להפיץ את פסק הדין בנוסח שהועבר מלשכת השופט.

ומשכך נמצא ונקבע – נתונה להנהלת ביה"מ חסינות מפני טענה למעשה עוולה שבוצע באופן בו פורסם פסק הדין, בדיוק כשם שחסינות זו נתונה לשופטת אשר מלפניה ניתן פסק הדין. ונוכח זו החסינות - אין אפשרות להגיש תביעה בטענה למעשה עוולה שבוצע באופן בו פורסם פסק הדין ודינה של תביעה זו, ככל שהיא מתייחסת להנהלת ביה"מ, להידחות כבר מטעם זה.

15.5. בשולי הדברים, מצאתי לנכון לציין כי התייחסות הנהלת ביה"מ לפניית התובעת מעוררת קושי. אמנם, כאמור, נמצא שההחלטה אילו פרטים להסיר מפסק הדין ואילו להותיר הייתה החלטה שיפוטית, כך שלא להנהלת ביה"מ הסמכות להורות על כך, אולם לא מצאתי הסבר לכך שנוכח פניית התובעת לא נעשתה פניית מזכירות לשופטת, כדי שתיבחן את הנוסח שהופץ. העדה מטעם הנהלת ביה"מ הרי העידה על אותו נוהל המכונה "הודעת מזכירות" ומאפשר להסב את תשומת לב השופט לכך שפורסם דבר מה שאפשר ולא צריך היה לפרסם (עמ' 43 בפרוט'). לא ברור מדוע לא כך היה היחס לפניית התובעת. לא ברור מדוע לא הועברה פניית התובעת לשופטת כדי שתפעל לפי שיקול דעתה, ואפשר שכך היה לכל הפחות נחסך הצורך לדון בעתירת התובעת לצו המורה על תיקון פסק הדין. למסקנה זו ינתן משקל בפסיקת ההוצאות.

16. דחיית התביעה ביחס להנהלת ביה"מ מותירה לבירור את התביעה כלפי נבו, כאשר לטענת התובעת יש לקבוע כי נבו בצעה כלפיה עוולה בהפצת פסק הדין הכולל את הפרט המזהה.

16.1. אף ביחס לנבו, מבססת התובעת את טענתה על חוק הגנת הפרטיות. לפי גרסת התובעת, הפרה נבו את ההחלטה המתירה לפרסם את פסק הדין "בהשמטת פרטים מזהים", כאשר בנוסח פסק הדין אותו פרסמה באתר שלה מופיעים פרטים רומזים רבים המסגירים את זהות בעלי הדין, ובעיקר אותו פרט מזהה – מספר התביעה הקודמת, המפנה להליך פומבי בו הייתה התובעת בעלת דין. במעשה זה, טוענת התובעת, בצעה נבו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

"פגיעה חמורה בפרטיות" כאשר בפסק הדין באתר נבו צפו כ- 128 מנויים של נבו. עוד טוענת התובעת כי יש לדחות כל ניסיון של נבו לטעון להגנת תום הלב באשר נבו ידעה על קיומו של הפרט המזוהה ועובדת מטעמה אף עיינה בפסק הדין בתביעה הקודמת. לפי גרסת נבו, אין לטענות נגדה כל בסיס. נבו כופרת בטענה שבנוסח פסק הדין אותו פרסמה נעשתה בכלל פגיעה בפרטיות התובעת, באשר לשיטת נבו לא נכלל בנוסח שפורסם ולו פרט בודד שאסור בפרסום. שלכל היותר יש בנוסח שפורסם פרטים מרמזים, שרק פעולת חקירה תביא לכך שניתן גם לזהות באמצעותם את התובעת, אך כאלו פרטים מרמזים אינם אסורים בפרסום.

ואפילו היה בנוסח שפורסם פגיעה בפרטיות, טוענת נבו שעומדת לה הגנת תום הלב, שכן פרסמה את פסק הדין כפי שנמסר לה על ידי מערך הדוברות של הנהלת ביה"מ, בנסיבות בהן לא ידעה ולא צריכה הייתה לדעת שיש בנוסח שנמסר לה פרט מזוהה שאסור בפרסום. ובכלל, טוענת נבו, לא ברור כיצד יכולה התובעת להלין על הנוסח שפורסם כאשר היא עצמה לא העירה על הנוסח שפורסם ולא טענה שיש בו פרט מזוהה, ואף כאשר נודע לה דבר קיומו, נמנעה במשך חודשים מפנייה פשוטה לאותו מותב שמלפניו יצא פסק הדין כדי שיוורה על תיקונו. אפילו נמצאה איפוא עוולה שבוצעה על ידי נבו, טוענת נבו שלתובעת אשם תורם של 100% ולכן גם אין לה כל זכות לטעון לנזק או לפיצוי.

16.2. בירור טענה זו מחייב, ראשית, קביעה אם בוצעה פגיעה בפרטיות התובעת על ידי נבו, וככל שנמצא שכך ארע, יש לבחון אם עומדת לנבו הגנה מההגנות שבחוק הגנת הפרטיות. בשלב השלישי, ככל שימצא שנעשתה פגיעה בפרטיות ולא עומדת לנבו הגנה, יש לקבוע אם עומדת לתובעת הזכות לפיצוי.

16.3. סעיף 2 בחוק הגנת הפרטיות מגדיר מהי פגיעה בפרטיות, ובין החלופות השונות גם זו הרלוונטית לטענות התובעת, החלופה שלפיה פגיעה בפרטיות הינה גם "**הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם**" (סעיף 2 (7) בחוק הגנת הפרטיות).

16.4. עקרון פומביות הדיון בבתי המשפט מעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה, כאשר הכללים למימושו מפורטים בסעיף 68 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב) התשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**"). סעיף 68 (ה) לחוק בתי המשפט מורה כי על הדיון בבתי המשפט לענייני משפחה יחול החריג מעקרון פומביות הדיון, כך שענייני משפחה ידונו בדלתיים סגורות אלא אם כן הורה בית המשפט לדון בעניין כולו או מקצתו בפומבי. תכליתו של החריג לעקרון פומביות הדיון, כפי שנקבע בסעיף 68(ה) לחוק בתי המשפט, היא להגן על הפרטיות בעניינים משפחתיים אינטימיים וכן על ילדים. ברירת המחדל נקבעה בשל עיסוקו של בית-המשפט לענייני משפחה בנושאים אלה.

הביטוי "ענייני משפחה" איננו בגדר מילת קסם המטילה איפול מיידית על כל דבר ועניין רק משום שנכלל בדיון בענייני משפחה וכך גם לבית המשפט שיקול דעת להתיר פרסום פרטים גם מתוך הליך שהתנהל בדלתיים סגורות (סעיף 70 (א) לחוק בתי המשפט). ואכן, בעניינינו, ניתן היתר לפרסום מלא של פסק הדין, ובלבד שיושמטו ממנו פרטים מזהים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

ולפיכך, פרסום פסק הדין בלי שקודם לכן יושמטו ממנו פרטים מזהים מהווה הפרת ההחלטה באשר לאופן פרסום פסק הדין, הפרת חובת הסודיות שנקבעה בדין, ומכאן שגם פגיעה בפרטיות התובעת.

16.5 לטענת התובעת, הפרסום שעשתה נבו איננו מקיים את החלטת בית המשפט שכן יש בו משום "פרטים מזהים" אודותיה.

בסיכומיה, מבקשת התובעת להפנות לשלל פרטים מתוך פסק הדין ואשר, כך היא טוענת, "רומזים" על זהותה שלה. פרטים כגון גיל, משלח ידה, מספר ילדיה ותארים. חלק זה של טענות התובעת בסיכומיה יש לדחות, ולו מן הטעם שהוא מהווה הרחבת חזית ברורה. בכתב התביעה, הלינה התובעת על פגיעה בפרטיותה בטענה אחת ויחידה – פרסום הפרט המזהה (סעיפים 16 – 19 בפסק הדין). התובעת לא הלינה על כל פרט אחר בפסק הדין, לא טענה שיש בנוסח פסק הדין שפורסם כל פרט מידע אחר שמאפשר לזהות אותה, ואף כאשר עתרה לתיקון פסק הדין לפני בית המשפט לענייני משפחה, טענה לאותו "פרט מזהה" ותו לא (הודעת התובעת מיום 12.5.20). אפילו בסיכומיה מדגישה התובעת שלא מצאה סיבה להתנגד לפסק הדין בנוסח שהופץ, כולל כל אותם "פרטים מרמזים", באשר לא סברה שיש בהם כדי לפגוע באנונימיות שלה (סעיף 4 בסיכומי התובעת).

משכך, כל ניסיון לטעון בסיכומים למעשה עוולה של פגיעה בפרטיות ביחס לפרטים אחרים בפסק הדין מהווה לפיכך הרחבת חזית אסורה.

הטענה היחידה אשר לה טענה התובעת בכתב התביעה באשר לנוסח פסק הדין שפרסמה נבו, מתבססת על אותו פרט מזהה שהופיע בפסק הדין. אזכור מספר התביעה הקודמת שהתבררה בבית המשפט המחוזי והסתיימה בפסק דין שפורסם, כולל שמות בעלי הדין ובאלו גם שמה המלא של התובעת. לטענת התובעת, בכך בוצעה פגיעה בפרטיותה.

16.6 לטענת נבו, אותו פרט בפסק הדין אותו מכנה התובעת "פרט מזהה" כלל איננו כזה. לפי שיטת נבו, לא ניתן באמצעות אותו פרט לבדו לזהות את התובעת, אלא שנדרשת לכך גם פעולת חקירה ודרישה נוספת. פסקי דין רבים לגביהם קיימות הוראות חיסיון בדין מתפרסמים כשהם כוללים פרטים כגון שמות בעלי הדין בראשי תיבות, תאריכי לידה ומידע רפואי. אלו כשלעצמם אינם מאפשרים לקורא לזהות את בעלי הדין, אך עשויים להקנות מעין קצה חוט, אשר באמצעות חקירה נוספת יביאו גם לזיהוי. במצב שכזה, טוענת נבו, כאשר לא ניתן לזהות את בעלי הדין מתוך פסק הדין כשהוא ניצב לבדו ונדרשת לכך חקירה נוספת, אין לומר שיש בפסק הדין פרטים מזהים ולכן גם אין יסוד לטענת הפגיעה בפרטיות.

טענה זו מעוררת קושי, שכן היא מבקשת לתת להוראת החיסיון פרשנות דווקנית וצרה. למעשה, לפי פרשנות זו כל פרט שאיננו שם מלא איננו הפרה של הוראת החיסיון, שכן הוא מחייב פעולה נוספת לשם זיהוי בעל הדין ואפילו אותה פעולה נוספת קלה מאד. קשה לראות כיצד פרשנות שכזו מגשימה את תכלית הוראת החיסיון וממילא שפרשנות זו איננה עולה בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה. כך נפסק:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

לצורך בחינת השאלה האם ניתן לקשור בין אדם לבין מידע מסוים, הוצע בספרות מבחן ה"דה-אנונימיזציה". לפי מבחן זה, אם יש בידי גורם כלשהו מפתח שמאפשר לבצע "הנדסה חוזרת" (reverse engineering), קרי: לשייך את המידע שפורסם לאדם מסוים – אזי יש לומר מלכתחילה כי המידע הוא מידע מזהה (מיכאל בירנהק מרחב פרטי – הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה 193-191 (2010)). על כן, כאמור, אין זה הכרחי כי שמו של אדם או תמונתו יופיעו לצד הפרסום; די בכך שניתן לקשור, באמצעים כלשהם, בין המידע לבין אדם ספציפי על דרך ביצועה של "הנדסה חוזרת". ברי כי "הנדסה חוזרת" כזו עשויה להתרחש בעיקר כאשר המידע שפורסם כולל אפיונים מובחנים ומיוחדים... (ע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי [פורסם בנבו] 23.1.13, פסקה 21) ("עניין גוטסמן")

לפי מבחן זה, די בכך שניתן לקשור בין המידע שפורסם לאדם ספציפי כדי לקבוע שנפגעה הפרטיות. אך מובן שיישום מבחן זה תלוי בנסיבות ויש להבחין בין מצבים בהם הקישור כרוך בפעולה פשוטה שיכול לעשות כל אדם (למשל – חיפוש בגוגל), לבין מצבים בהם החיפוש מחייב כישורים וידע מיוחדים (למשל כישורי פצחנות). ועם זאת, כאשר שימוש במידע שפורסם לשם זיהוי בעל הדין מצריך, בסך הכל, הקשת מקלדת (במצב של "היפר קישור") או הקשת מספר התביעה הקודמת במאגר מידע דוגמת נבו – אין כל דרך לקבל טענה שלפיה יש לראות בפעולה זו "חקירה" השוללת את קיומה של פגיעה בפרטיות. אין מצב זה דומה לדוגמאות הרבות שמביאה נבו בסיכומיה בניסיון להמחיש מקרים אחרים של פרסום פרטים בפסקי דין בהם שמות בעלי הדין חסויים. לא ניתן להשוות בין היקף החקירה הנדרש לשם זיהוי בעל דין על בסיס ראשי התיבות של שמו, או תאריך הלידה שלו, או מספר ילדיו ואף מכלול של פרטים שכאלו, לאותה פעולה פשוטה של עיון בפסק דין פומבי על בסיס מספר התיק.

לפיכך, אני דוחה את טענת נבו וקובע כי פרסום מספר התביעה הקודמת בפסק הדין באתר נבו, אכן הביא לפגיעה בפרטיות התובעת.

16.7. לטענת נבו, אפילו פרסום פסק הדין היה כרוך בפגיעה בפרטיות התובעת, עומדת לה הגנת תום הלב.

בסעיף 18 בחוק הגנת הפרטיות מנויות מספר חלופות, אשר די בהתקיימות אחת מהן כדי להקנות הגנה מפני תביעה בגין פגיעה בפרטיות. זו הרלוונטית מהטענות להן טוענת נבו הינה הטענה אשר בסעיף 18 (2) בחוק הגנת הפרטיות:

הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

(א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות;

כדי שתעמוד לה הגנה זו, שומה על נבו לעמוד בשני תנאים. ראשית, עליה להראות שהתנהלה בתום לב; ושנית, עליה להראות שהפגיעה נעשתה בנסיבות בהן לא ידעה ולא היה עליה לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

לצורך הוכחת תום לב באפשרות נבו להפנות לחזקה הקבועה בסעיף 20(א) לחוק הגנת הפרטיות, המורה כך:

הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות באחת הנסיבות האמורות בסעיף 18(2) ושהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפגיעה בתום לב.

כדי לקבוע אם עומדת לנבו חזקת תום הלב, יש לבחון את "צורת הפרסום, תוכנו והיקפו כדי לראות אם קיים המפרסם את חובתו, שלמענה נפרשה ההגנה עליו, או שמא הגדיל תורה וחרג מאותו 'מתחם סבירות' שבהקשרו נוסחה הנורמה החקיקתית" (עניין גוטסמן, פסקה 26).

16.8 מהנתונים שהוצגו, ולמעשה אין על כך מחלוקת, התברר כי נוסח פסק הדין שפורסם באתר נבו היה בדיוק זה שנתקבל אצל נבו מאגף הדוברות של הנהלת ביה"מ (סעיף 14 בתצהיר חופית, נספח 1 לתצהיר חופית).

עיון באותו נוסח שהעבירה הנהלת ביה"מ לנבו מראה בנקל כי הועבר לאחר שכבר הוסרו ממנו פרטים מזהים. שם התובעת בנוסח שהועבר הינו אות בודדת משמה, כך גם שמות הנתבעים, בעוד כבר בסעיפים 1 ו-2 בנוסח שהועבר בולטים לעין סימוני "X" הבאים במקום שמות.

כאשר אתר דוגמת נבו מקבל ממערך הדוברות פסק דין בנוסח שמיועד לפרסום, ושעל פניו כבר הוסרו ממנו פרטים מזהים, אין מקום לטענה שפרסום פסק הדין בדיוק בנוסח שנתקבל איננו התנהלות סבירה. נקודת המוצא הסבירה במצב שכזה הינה שהליך הסרת הפרטים המזהים כבר בוצע על ידי זה שהעביה את פסק הדין בנוסח שהועבר, ואין סתירה בין נקודת מוצא זו לחובת תום הלב.

ולפיכך, בפן האובייקטיבי של בחינת התנהלות נבו, עומדת לנבו חזקת תום הלב.

16.9 לטענת התובעת, נסיבות העניין מלמדות על כך שאותה חזקת תום לב לה טוענת נבו – נסתרה.

לפי גרסת התובעת, הודתה נבו כי עובד שלה, משפטן בהשכלתו, סקר את פסק הדין לאחר שנתקבל ובמטרה לאתר כאלו פרטים מזהים שיש להשמיט. עוד טוענת התובעת כי מדוחו"ת שהציגה נבו מתברר שעובדת של נבו בשם אורלי דוד, עיינה בפסק הדין ודקות ספורות לאחר מכן גם עיינה בהחלטות בתביעה הקודמת. מכך מסיקה התובעת כי נבו ידעה על קיום הפרט המזהה ונשללה טענתה לתום לב.

נבו מודה כי משפטן מטעמה סקר את פסק הדין, בהתאם לנוהל הרגיל אצלה, ובמטרה לאתר פרטים מזהים ולהסירם ככל שנמצאו. נבו אף איננה מכחישה כי עובדת שלה עיינה בפסק הדין בתביעה הקודמת (עדות חופית בעמ' 52 בפרוט'). ובכל זאת, מכחישה נבו את הטענה שידעה על קיומו של הפרט המזהה, או שצריכה הייתה לדעת אודותיו.

בבחינת השתלשלות האירועים מתברר כי התובעת פנתה לנבו בתלונה על קיומו של הפרט המזהה ביום 14.7.19, ומיד למחרת השיבה נבו בהודעה שהסירה את הפרט המזהה (נספח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

6 לתצהיר חופית). קשה לראות כיצד טענה לחוסר תום לב מצידה של נבו מתיישבת עם האופן בו התייחסה נבו לבקשת התובעת. מעבר לקושי הברור בטענה לאינטרס כלשהו שהיה לנבו להותיר את הפרט המזוהה, פעולתה המהירה להסרתו תומכת בטענה שלא ידעה אודות קיומו קודם לכן. כך גם לא ניתן לקבל את טענת התובעת למודעות נבו לקיומו של הפרט המזוהה עד לפניית התובעת.

אף הטענה כי נבו צריכה הייתה לדעת אודות קיומו של הפרט המזוהה, כבסיס לטענה השוללת את תום הלב של נבו, מעוררת קושי.

אם בהליך מחיקת הפרטים המזוהים טרם הפצת פסק הדין נפלה טעות, אין כל סיבה לדרוש דווקא מנבו להקפיד ולגלות קיומו של כזה פרט מזהה שנוטר בנוסח שהועבר אליה. ודוק, ניתן להניח שכך ניתן היה בכל זאת לצפות מנבו לו היה הפרט בו עסקינן גלוי ובולט, אך לא כך ניתן לצפות מפרט המצוי בעומק פסק דין ארוך. ודוק, הרי אפילו התובעת עצמה קבלה את פסק הדין הכולל את אותו פרט מזהה חודשים רבים טרם הפנייה לנבו ואפילו התובעת לא הבחינה בקיומו של אותו פרט מזהה. וכאשר אפילו התובעת לא הבחינה בקיום הפרט המזוהה, אין לבוא בטרוניה לאותו עובד של נבו אשר לא גילה את קיומו.

אף באותו עיון בתביעה הקודמת, כפי שבוצע על ידי עובדת נבו, לא מצאתי בסיס לטענה המבקשת לשלול את תום הלב של נבו. הרי באותן החלטות בתביעה הקודמת (נספחים 3 ו-4 לתצהיר חופית) יש לא פחות מ-16 (!) בעלי דין והתובעת רק אחת מהם. הדעת נותנת כי זו אשר עיינה באותן החלטות בתביעה הקודמת והבחינה בכמות הרבה של בעלי דין, לא סברה שיש בהפניה אליו אפשרות לחשיפת זהות התובעת. אפילו לא זומנה אותה עובדת למתן עדות (וספק לו יש ביכולתה לזכור אירוע שכזה), אינני מוצא בנסיבות אלו בסיס לטענה לאותו חוסר תום לב לו טוענת התובעת.

בהקשר של טענה זו מצאתי להדגיש שאין לגזור גזירה שווה בין אותה קלות יחסית של זיהוי התובעת באמצעות אזכור התביעה הקודמת, לשלילת הטענה לחוסר תום לב מתוך כך שנבו "צריכה הייתה לדעת" על אפשרות הזיהוי נוכח אותו פרט מזהה. בפסק הדין צוין (סעיף 87) כי התובעת הייתה בתביעה הקודמת נתבעת ושולחת הודעה לצד ג'. אלמוני, זר, אשר היה מבקש לזהות את התובעת יכול היה איפוא לעשות כן בלי קושי מתוך פנייה להחלטות שפורסמו בתביעה הקודמת, לזהות את זהויה גם נתבעת וגם מגישת הודעת צד ג', ולכן גם נמצא שיש בכך פגיעה בפרטיות. מאידך, עובדת נבו שסוקרת את פסק הדין ואיננה מבקשת לאתר את זהות התובעת, לא יכולה הייתה לזהות את התובעת במבט חטוף בהחלטה בתביעה הקודמת אליה הפנה אותו "היפר קישור" (נספח 3 לתצהיר חופית) ולכן גם לא מצאתי שנשללה חזקת תום הלב של נבו.

16.10. נבו טענה כי בנוסף להגנה שלפי סעיף 18 (2) (א) בחוק הגנת הפרטיות, עומדת לה גם ההגנה שלפי סעיף 18 (2) (ב) בחוק הגנת הפרטיות. ההגנה הנתונה למי שהפגיעה שפגע בתום לב "נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

ספק בעיני אם הגנה זו הייתה עומדת לנבו, שהרי לא הייתה עליה החובה לפרסם את פסק הדין הכולל את הפרט המזהה, והיא עצמה מיהרה להסירו במענה לפניית התובעת ובלי לדרוש ממנה החלטה שיפוטית ספציפית. ועם זאת, לאחר שמצאתי שעומדת לנבו ההגנה כאמור, התייטר הצורך לבחון טענה הגנה נוספת זו.

16.11. וכך ניתן לסכם בירור טענה זו שלפיה עומדת לנבו הגנת תום הלב.

במצב של פגיעה בפרטיות עומדת חזקת תום הלב למי שנמצא שפעל בתום לב ובנסיבות בהן לא ידע ולא צריך היה לדעת על הפגיעה בפרטיות, שאז גם עומדת לו הגנה מפני הטענה לביצוע עוולה של פגיעה בפרטיות.

נקודת המוצא בבחינת טענת התובעת לסתירת חזקת תום הלב, הינה הסתמכות נבו על כך שאותו נוסח שקבלה מהנהלת ביה"מ ולאחר שכבר הוסרו ממנו פרטים מזהים, אכן ניתן לפרסום כמות שהוא. הסתמכות שכזו הינה הסתמכות סבירה שאין מקום להלין עליה. גם טענת התובעת לפיה ידעה נבו, ודאי צריכה הייתה לדעת, על קיומו של הפרט המזהה נסתרה. כאשר אותו פרט מזהה מצוי עמוק בפסק הדין ואיננו גלוי על פניו, וכאשר גם פנייה להחלטות בתביעה הקודמת, נוכח ריבוי בעלי הדין, איננו מגלה על פניו את זהות התובעת, לא מצאתי שהיה על נבו לדעת על הפגיעה האפשרית בתובעת ובאפשרות חשיפת זהותה.

ולפיכך, אני מקבל את טענת נבו שלפיה עומדת לה הגנת תום הלב לפי סעיף 18 (2) (א) בחוק הגנת הפרטיות.

17. אף שדי באשר נמצא כדי להביא לדחיית התביעה, יצוין שאפילו קבלתי את טענות התובעת לפגיעה בפרטיותה, היה קושי רב בקבלת טענתה לפיצוי שיש לפסוק לזכותה.

התובעת טענה שזהותה נחשפה בפני רבים, אך בפועל התברר שמכל אלו שלפי רישומי נבו עיינו בפסק הדין (127 איש) אחד ויחיד גם עשה שימוש בקישור כדי לעבור לפסק הדין בתביעה הקודמת, ונמצא שזה לא אחר מבין הזוג לשעבר של התובעת, מי שבעצמו היה בעל דין בתביעה. התובעת טענה שקיומו של הפרט המזהה נודע לה מצד ג', "קולגה", אשר זיהתה אותה כבעלת דין, אולם אותה "קולגה" לא זומנה להעיד והתובעת אפילו סירבה לגלות את זהותה.

ואף התובעת עצמה השתתתה בהגשת בקשה לבית המשפט לענייני משפחה להסרת הפרט המזהה, אף שהאפשרות לעשות כן הוצבה בפניה כבר במכתב הנהלת ביה"מ מיום 11.8.19 (נספח 2 לכתב ההגנה של הנהלת ביה"מ). התובעת מצאה להגיש בקשה שכזו רק חדשים לאחר מכן, ביום 5.3.20 (הודעת התובעת מיום 11.5.20). השתתתה התובעת איננה עולה בקנה אחד עם טענותיה לנזק שנגרם לה.

לפי טענת נבו כלל לא נגרם נזק לתובעת, ובהיעדר נזק גם זכות לפיצויים איין, אולם גם טענה זו לא ניתן לקבל. הנזק לתובעת איננו מותנה בחשיפת צדדי ג' שגילו את זהותה ודי בנזק הלא ממוני שנגרם לתובעת נוכח האפשרות לחשיפת זהותה, כך שנוזק אכן נגרם לתובעת. ועם זאת, בשים לב למכלול הנסיבות, נראה שגם אותו נזק לא ממוני צריך היה לעמוד ביחס ישר למכלול הנסיבות וספק אם היה מקום לאמוד אותו בסכום המתקרב לזה לו עתרה התובעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7945-09-19 אלמונית נ' מדינת ישראל ואח'

18. לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים.

19. וכך ניתן לסכם:

תובענה זו התבססה על טענה לביצוע עוולה של פגיעה בפרטיות התובעת, וזאת נוכח פרסומו של "פרט מזהה" בפסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה. פרסומו של אותו פרט איננו מתיישב עם הכלל הקובע חיסיון של דיונים בבית המשפט לענייני משפחה ואף לא עם החלטת בית המשפט המתירה את פרסום פסק הדין "בהשמטת פרטים מזהים".

לצורך בירור מעשה העוולה שייחסה התובעת לנתבעת 1, הנהלת ביה"מ, נדרש לבחון את האופן בו הוסרו הפרטים המזהים מהנוסח שהופץ על יד מערך הדוברות של הנהלת ביה"מ. בבחינה זו נמצא שהחלטה אילו פרטים יוסרו ואילו לאו הינה החלטה שיפוטית. ההחלטה אותה למעשה תוקפת התובעת הינה החלטה שיפוטית, ולא תקלה ביישום אותה החלטה או החלטה מנהלתית. נוכח מסקנה זו, נמצא שעומדת להנהלת ביה"מ חסינות מוחלטת מפני הגשת תביעה בטענה לעוולה ודי בכך כדי להביא לדחיית התביעה נגדה.

לצורך בירור מעשה העוולה שייחסה התובעת לנבו נבחן אותו פרט מזהה ונמצא שהוא אכן מאפשר למי שמעוניין בכך, ובקלות יחסית, לזהות את התובעת ולכן גם פרסום הפרט מהווה פגיעה בפרטיות התובעת.

נוכח הפגיעה בפרטיות נבחנה טענת ההגנה העיקרית של נבו, הגנת תום הלב. בבחינה זו נמצא שיש לקבל את טענת ההגנה. נמצא שלא נסתרה חזקת תום הלב של נבו, באשר לא ידעה, אף לא צריכה הייתה לדעת, על האפשרות לזהות את התובעת באמצעות אותה הפנייה להחלטות בתביעה הקודמת.

נוכח מסקנות אלו, התייתר הצורך לבחון את טענות התובעת לנזק שנגרם לה ולפיצוי שיש לפסוק לה, אף שנראה שהנזק שנגרם לה, נזק לא ממוני, לא היה גדול בנסיבות שהתבררו.

20. אשר על כן אני דוחה את התביעה.

ביחס לנתבעת 1, הנהלת ביה"מ, בשים לב לכך שלא נעשה דבר כאשר הלינה התובעת על הפגיעה בפרטיותה, מצאתי שלא לחייב את התובעת כלל בתשלום הוצאות.

ביחס לנבו, אני מחייב את התובעת לשאת בהוצאות נבו בסך של 5,000 ₪.

ניתן היום, י"א אדר ב' תשפ"ב, 14 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

רון אילן, שופט

